

27. „Maria!”

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

27. „Maria!”

Cum eliberează Isus de „cârjele credinței”

Ioan 20.1-2,11-18; Ioan 8.36; Marcu 16.9; Luca 8.2-3.

„Dar Maria stătea afară lângă mormânt, plângând. Deci, pe când plângea, s-a plecat spre mormânt și a văzut doi îngeri în alb, stând unul la cap și unul la picioare, unde fusese pus trupul lui Isus. Și aceștia i-au spus: «Femeie, de ce plângi?» Ea le-a spus: «Pentru că L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus»”.

(Ioan 20.11-13)

Asistența spirituală este strădania de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și de a-l desface de toate celelalte legături – chiar și de talismane cucernice, icoane, brățări creștine, lăntișoare sau podoabe în urechi.

Dimineața Paștelui, foarte de devreme. O femeie disperată stă lângă mormântul deschis și nu mai înțelege lumea. Cel care a eliberat-o de puterea demonilor este mort. Omorât josnic și perfid, executat rușinos pe cruce. Câțiva Îl culcaseră alaltăieri în acest mormânt, iar azi dimineață voiau să-I arate ultima slujire de dragoste și să-L îmbălsămeze. Și acum aceasta: mormântul este deschis și gol! Unde este cadavrul? Trebuie să-L am, să-L mai ating o dată.

Maria fusese prima azi dimineață la mormânt, cu celelalte femei. Totul este așa de irațional! Este ca și când ar visa. Soldații romani de pază, care trebuiau să păzească mormântul, nu se văd nicăieri. Oare a fost furat cadavrul sau a fost pus în altă parte? Ce se petrecuse aici? Ea fuge înapoi, la ucenici, care s-au încuiat de teama iudeilor. Petru și Ioan au îndrăznit să vină cu ea. Dar și ei nu văd decât faptele, însă n-au nici un răspuns la întrebări.

Maria se teme. Până acum s-a știut în siguranță la Isus în fața puterilor oculte. El a eliberat-o de șapte demoni (Luca 8.2). Când se gândește înapoi, la vremea acestei robii de sub puterile rele, teama i se furișează pe grumaz în sus. Cine o va ocroti acum, dacă Domnul și Stăpânul ei nu mai este aici? N-a avertizat Domnul Isus atunci de întoarcerea demonilor, când a eliberat un posedat?

„Când duhul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și, negăsind, spune: «Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit». Și, venind, o găsește măturată și împodobită. Atunci merge și ia cu sine șapte duhuri, mai rele decât el, și, intrând, locuiesc acolo; și starea din urmă a aceluia om devine mai rea decât cea dintâi”
(Luca 11.24-26; Matei 12.43-45).

Mariei i se face frică atunci când se gândește la aceasta. Oare vremea eliberării de puterile întunecate să fi trecut acum? Cum pot să trăiesc fără Isus? Am nevoie de El – mort sau viu! Am nevoie să ating ceva, altfel nu sunt sigură de credința mea.

Câți oameni nu au nevoie să atingă ceva! O fotografie, o icoană, o cruciuliță de argint la bord, un lăntișor, o brățară cu verset biblic, sticker la ureche sub formă de pește, o placă de ceramică cu o maximă cuvioasă, o amuletă, o Biblie mică în buzunar. Ceva de atins. Fără așa ceva se simt goi, neajutorați, la discreția forțelor rele. Dar aceasta este superstiție, nu credință.

27. „Maria!”

Maria privește cu ochii înlăcrimați în mormânt. Visează? Ea vede două figuri de îngeri șezând acolo unde zăcuse cadavrul lui Isus. Înțelegători, ei i se adresează:

„*Femeie, de ce plângi?*» “ *Ea le-a spus: «Pentru că L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus»*”. (Ioan 20.13).

Cum procedează Domnul Isus, cum câștigă El inima ei?

Și aici este asemănător ca în cazul ucenicilor care merg la Emaus: Domnul Isus este deja aici, chiar dacă ochii ei nu-L recunosc. Ea este încă așa de preocupată cu sine însăși, poate cu teama de eventuala întoarcere a demonilor, încât nu-L vede pe Domnul ei:

„*Și, spunând acestea, s-a întors înapoi și L-a văzut pe Isus stând în picioare și nu știa că este Isus. Isus i-a spus: «Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?»*” (Ioan 20.14-15).

Deci, El vrea ca ea să-I spună necazul ei, ca să formuleze ce o apasă. Firește că Isus cunoaște inimile noastre. Și totuși, El vrea ca noi să spunem temerile și necazurile noastre, disperarea și deznădejdea noastră. Și ea Îi răspunde, deși crede că este grădinarul terenului în care este situat mormântul:

„*Domnule, dacă tu L-ai luat de aici, spune-mi unde L-ai pus, și eu Îl voi lua*”. (Ioan 20.15).

Oare o fi zâmbit Domnul nostru? Cum își imaginează Maria lucrul acesta? Cum vrea să transporte cadavrul, unde vrea să-l ducă, ce vrea să facă cu el? Da, Domnul nostru știe cât de mult are Maria nevoie de El. El știe cât de mult avem toți nevoie de El. Dar nu pentru atins, ci în inimă.

Avem nevoie de El în inimile noastre, nu în mâinile noastre; și nici în capetele noastre. El vrea să locuiască pentru totdeauna în inimile noastre ca Cel înviat.

Cum rezolvă El „cazul” Maria?

Nu, Domnul nostru nu-i face nici un reproș Mariei. El n-o dojenește. El nu face cu ea nici vreo lecție biblică, așa cum a făcut cu ucenicii pe drumul spre Emaus. El n-o sperie ca să-L recunoască. Pur și simplu, îi rostește numele:

„*Maria!*”

Îți poți imagina cum a rostit El acest nume? I-a spus El pe nume reproșând, dojenind, avertizând: „*MARIA!!!*”?

Nu cred. El l-a rostit așa cum l-a auzit ea mereu în timpul vieții. Ea L-a recunoscut după acest singur cuvânt: „*Maria!*” El a strigat-o pe numele ei:

„*Nu te teme de nimic, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume: ești al Meu*” (Isaia 43.1).

27. „Maria!”

Maria se întoarce ca electricizată. Este El într-adevăr? Nu este mort? Trăiește? Trăiește! Ea nu pune întrebări despre cauză și cum se face că... Despre așa ceva nu-și face ea gânduri. El trăiește! Trăiește! Și este aici! „*Rabuni! – Învățătorule!*” spune ea, strigând de bucurie.

Pare că vrea să facă un salt spre El. „Trebuie să-L țin bine, înainte să plece din nou. Trebuie să-L ating, ca să nu cred că visez. Îl țin tare și nu-I mai dau drumul.

Dar Domnul nostru i-a interzis aceasta: „*Nu Mă atinge!*”, i-a spus El. Am vrea să întrebăm: De ce, Doamne, aceasta? Nu fi așa de dur cu femeia aceasta. Ea chiar are nevoie de ceva mai mult pentru sentimentul ei, decât alții. De ce nu-i permiți să Te atingă? Mai târziu, femeilor care Te vor întâlni în cale, doar le vei îngădui (Matei 28.9). Acolo nu ești așa de limitat. De ce îi interzici Mariei să Te atingă?

Consilierea spirituală pentru Maria încă nu s-a terminat. Domnul nostru știe despre credința ei slabă, care crede că ea încă mai are nevoie să atingă ceva. Credința vechi-testamentală a israeliților are multe lucruri vizibile, care se pot atinge. Acolo era cortul întâlnirii cu toate obiectele sale, cu jertfele și ritualurile. Sărbătorile iudeilor ofereau mult pentru simțuri. Templul din Ierusalim. Toate acestea erau obiecte vizibile și simboluri care ușurau credința.

Toate religiile sunt construite așa: lucruri care pot fi văzute, lucruri care pot fi mirosite, lucruri care pot fi auzite, lucruri senzoriale. Lucruri pentru atins, pentru văzut, pentru simțit, credință pentru toate simțurile. Chiar și Biserica catolică și Biserica ortodoxă au preluat acestea așa. Și toată evoluția, până la Emerging Church, se bazează pe acest principiu: Credință pentru simțuri.

Dar Domnul nostru vrea s-o elibereze pe Maria, și chiar și pe noi de acest principiu și să ne întărească astfel credința, încât ea să poată trăi în inimă chiar cu Domnul invizibil, glorificat.

De aceea El îi spune Mariei: „Nu Mă atinge!” și motivează aceasta ulterior prin aceea, că El încă nu S-a înălțat în cer, la Tatăl Său.

„*pentru că încă nu M-am suit la Tatăl Meu*” (Ioan 20,17).

Cu aceasta, El i-a spus: „Uite, Maria, după înălțarea Mea la cer, tot nu mai sunt în trup aici. Nici atunci nu vei putea să mă atingi. De aceea învață deja de acum, până mai sunt aici. Cu toate acestea, Eu voi fi prezent foarte real. Încă mai aproape decât pentru atins. Îmi voi face locuință în inima ta. Aceasta ajunge.”

Și încă o lecție îi mai dă Domnul nostru Mariei: credința ei s-a învățat până acum numai în jurul ei și a Domnului Isus. El îi deschide acum privirea de la El, spre ceilalți oameni. Acesta este un punct esențial pentru orice consiliere spirituală. La mulți oameni, totul se învățește numai în jurul lor. Dar ținta consilierii spirituale este ca privirea noastră să fie mutată de la noi și îndreptată asupra altora.

De aceea Domnul Isus îi dă acum o misiune:

„*Mergi la frații Mei și spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru»*”. (Ioan 20.17).

Și Maria ascultă cu inima veselă. Acum știe: Domnul a înviat și trăiește. El o va păzi și în continuare de puterile rele. Cel care a biruit moartea are putere și asupra diavolului. Și ea știe că Domnul ei Se va întoarce în cer, la Tatăl, dar că n-o va lăsa singură. Ea poate să transmită vestea mai departe. Ea este prima care duce mai departe vestea învierii. Domnul nostru i-a abătut privirea de la ea spre alții.

Ce pot învăța eu din aceasta pentru consilierea spirituală?

1. Eliberează-i pe oameni de lucrurile și de legăturile vizibile; leagă-i numai de Domnul Isus cel înviat și glorificat. El a promis în acea zi că va fi cu noi (Matei 28.20). Nu avem nevoie de nimic vizibil, de nimic palpabil pentru credința noastră; noi Îl avem pe Isus în inimă. Credința mântuitoare nu este o credință pentru simțuri, ci pentru inima noastră.
1. Ajută-i pe oameni să-și îndrepte privirea de la ei înșiși spre Domnul și spre alții. Oamenii care vin la consilierea spirituală sunt de regulă fixați asupra lor personal. Ei văd totul în legătură cu ei înșiși. Dar credința în Isus, Cel care a murit și a înviat, este o credință care îi are în vedere pe ceilalți, ca să le ducă vestea și să-i ajute în necazurile lor.
2. Credința în Isus eliberează într-adevăr și de legăturile cu forțele rele. Și Domnul Isus Însuși este singurul garant pentru această libertate permanentă.

Reține: Pe cine îl eliberează Fiul, acela va fi cu adevărat liber.

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 227-233.

Titlul original: „*Maria!*”

Internet: www.wachsen-im-glauben.de